

Essy-li spěwał,
Pitnje džěłal,
Strowja cze
Sswójbnj statof,
A twój šwjatof
Sradny je.

Sa staw spróznj
Napoř mójznj
Lubosć ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšes spať měrnj
Čerštwosć da.

Nječ ty spěwałch,
Sswěrnje džěłach
Wšchědne dny;
Džen pať šwjatj,
Dušchi datj,
Wotpoczj ty.

S njebješ uana
Nječ czi šmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Riž Bóh poda,
Wotšchěw cze!

F.

Szerbiske njeđzelske łopjena.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjež knihicziščezěni w Budyšcinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Invocavit.

2. Kor. 6, 1.

My napominamy waš pať, jako šobupomoznikow, šo byšchcže hnadu Božu podarmo njebrali.

Podarmo! Kať wjele šrudoby, rudženja a starosće njeleži w tutym jejnizkim šłowje! Něchtó je w najwjetšim štrasche šo tepicž; wot brjoha jemu powjas pšiczišnu; wón šo jeho pšchimnje a hižo jeho bliže k brjohaj cžahnu; ale ruka šczerpnje a powjas pušchczi; wšchitzy na městno hladaju, hdžez bē nješbožowny pošledni krocž widžecž, njeje-li šnano tola žaneho šlěda wo nim; hłubina je jeho pōžrjela a czi, kotřiz chzychu jeho wumōz, dyrbja napōšledku želniwje šdychnecž: našche prózowanje bē podarmo. Njeje to šrudnje? Tam džecžo pobožneju a šprawneju štaršchaju na hrěšchny pučž a do štracha cžafneho a wěczneho škaženja pšchindže; šhutnosć nana a lubosć maczerje špyta šabłudženemu džěšču hišchcže pšes pošlednje napominanje na prawy pučž dopomhacž; štoro šo šda, jako chžyl šo pošledni pošpyt radžicž, jako chžylo džecžo do šo hičž — duž šo štaršchimaj wutorhnje, napominaze šłowa, kotřez šo hižo jeho wutrobny jimachu, wottšchaje a š šhwatkom šo na šwój hrěšchny pučž wróczi; žalosćo a ruzy łamajo štaršchaj škoržitaj: wšchitko bē podarmo. Njeje to šrudnje? Tam šo cžłowjek šwojemu Bohu pšchezo bóle wozušbnje, pať, šo tež šwonkownje do hrosnych nješmanštwow šapadnje, pať, šo nješmjertna dušcha pšchi šwonkownej cžeknosći šo pšchezo hłubje do šachodnych, šemškich kubłow podnōrja. Bóh jemu se

šwojim ewangelijom, š pšchipowjedanjom wo wujednanju pšes najwjetšich wopor šwojeje lubosće blišto štupi, kať mózne hřimanje jemu praschenje napschecžiwu kłinczi: Nječach dha wěricž, šo ma Bóh tež tebje lubo, šo chze tež tebje šbožneho šcžinicž? To jemu k wutrobje dže, hižo je na tym, šo Božu hnadu šapšchimnje; ale wón wumōžerštu ruku prjecž štorczi a — wón je Božu hnadu podarmo brať. Podarmo — w tutym šłowje šo hłubina škaženja pšched nami wotewrja.

Teho dla kēdžbuj na tute šhutne japošchtolške šłowo: „My napominamy waš, šo byšchcže hnadu Božu podarmo njebrali.“ Kať pšchecželniwje šo nam Boža hnada pšchibližuje! Njes pohanami je tať někotry mēniť, šo móže pšchihilenje šwojich pšchibohow šebi jenož š wulkimi woporami dobyčž; šamowólnje šu šebi najžalošnišche cžwile pšchihotowali, šo bychu šwojich wumyšlenych bohow šebi šwólnych šcžinili. Nē, pšes prózypołne škutki ani pšes hōrke bolosće šebi Božu hnadu njemōžesch dobyčž. Kať w tamnym krašnym pšchirunanju nan šhubjeneho šyna šo domoj wrócžazeho hižo š daloka wuhlada, jemu napschecžiwu bēžesche, jemu wokoło šchije padže a jeho wokošcha: tať Bóh hrěšchnikej se šwojej hnadu napschecžiwu pšchindže. Bohu je radosć a wješele nať wušlyšchecž a nam pomhacž, kať je to hižo profeta Žesaias, kotřehož šłowa tež Pawoł tu trjeba, wuprajit: Ša šym cze w špodobnym cžaku wušlyšchal a šym czi w tym dnju teho šboža pomhal.

Čžaf, hdžez móže Bóh cžłowjeka, kotřyz šo š próštwu na njeho wobroczi, wušlyšchecž, reka špodobny cžaf; dženi,

hdžež móže šhubjehého hrěšchnika wumóz, rěka džen sboža. Niz jako by Bóh wošebity czaš postajil, hdžež próstwu wušlýchča, a czaš, hdžež to njeczini. Ně, po jeho radže a woli njeje dnjom sboža pódla dnjom njesboža, wón je pschezo polny hnady a šmilnošče; ale my psches šwoju tórnoščež dofonjamy, so žaneho wušlýchčenja a sboža nje-dostanjemy, dofelž mjenujzy pschezo sašo wotstorkujemy, šo žyle sa wěru a pošlýchnoščež rošbudžicž. Teho dla naš Bože šlowo napomina: Dženša, hdyž jeho hlóš šlýchčicže, nještwerdžcže šwoju wutrobu! A Šawoł tu praji: Hlaj, nětk je tón prawy špodobny czaš; hlaj, nětk je tón džen teho sboža. Ruby šchesczijano, šbóžna hnada Boža je šhadžala wšchitkim cžlowjekam, tež tebi, ty móžeš šbóžny bycž. Čžeho dla čžesch ty to hagle jutije, čžeho dla niz dženša, na tutym dnju sboža? Boža hnada je tak pschečelniwa, mohł ty to psches wutrobu pschinješcž, ju wotstorcžicž?

Alle podarmo je Božu hnadu brał niz jeno tón, kotryž je tu sašo a sašo poščicženu pschezo š nowa wot-pokašak, ale tež tón, kotryž šo njeje prózował, šwoje powołańe a wušwolenje twjerde ščiničž. Judasch je š Šejusom š ruku w šchli macžak a bu tola džecžo škazenja; tamny hóšcž je sa kralowym blidom šedžak a bu tola do najhlubšcheje cžemnoty won cžibujeny, dofelž njeměješche kwašneje drašty; Šesuf wo tajlich rēczi, kž bėchu halosny winoweho pjeńta, a tola buchų přecž cžib-njeni a dyrbja šo špalicž! Šchtóž ma wušchi pošluchacž, tón pošluchaj: šo byšcže hnadu Božu podarmo njebrali! Teho dla, šo by něhdy Božu hnadu mėl, jeje hišcže na pschezo nimasch. Wšchėdnje masch šebi ju wuprošycž, wšchėdnje š nowa šapšchimnycž. Kaž wšchėdnje se šchtwórtėj próstwu prošymy: našch wšchėdnų khlėb daj nam dženska, šo bychmy š džakom šwój wšchėdnų khlėb š šebi brali, tak mamy tež pschezo sašo prošycž wo khlėb žiwjenja, šo dobre do naš plodži a š njebjekam naš wodži.

Wudžerž tu,

Zion, wudžerž šwěrnošcž tu;

Njebudž liwke, šbėhń šo špěšchnje,

Škoro pschindžesch š dobytku;

Šbėhń šo, wostaj wšchitko hrěšchne!

Zion, we tym šmjertnym bėdženju

Wudžerž tu!

Šnježe, jeno niz podarmo! Šamjeń.

Pucžowanje po Božim pišnje

abo

šajle myšle nadeněžech, Bože šlowo cžitajo.

Šodawa šwěrny cžitak „Šomhaj Bóh-a“.

1. knihi Móšafšowe, 32. šlaw

(Šotracžowanje.)

Tak měješche šo š tutym prašarym wšchńjom (niz š pošta-jentym šakonjom) wopomnjecže na tutón podawł šakhowacž, hdžež je š wótzom išraelški narod šam wušwječene mjeno dostal.

Šo Šakubej tež dale hišcže se šwojim přjedawšchim mjenom narjeknu, a šamenu narodej cžasto w šwjatocžnej rēczi šo „Šakub“ narjeknuje, hdyž šo tola Abrahamej, hdyž bė Bóh jemu takle narjekł, ženje wjazų Abram njerěka, wukhadža š teho, šo mjeno Abram se žanym wěšcžatym podawłom š jeho žiwjenja nješwišuje, ale šo bė to cžekne mjeno; w lešcži teho, kotryž drugeho ša pjatu hrabnje, šjewi šo, šak Bóh wšcho wodži a šakhowa, hdyž je tež š cžlowškim hrěchom šmėšchane.

Tutón podawł š Šakuboweho žiwjenja runa šo š tamnym podawłom na horje Morija š Abrahamoweho žiwjenja. Niz trasch jenicžki ras je Šrael Boha pschemohł: šo šo jemu mjeno nastajnje špožcži, šjewi nam, šo mamy tu špocžakł wobštajneho

wobšhadu š Bohom, šo je Šakub nowy šthodžek dozpił, šo je tute dobyče se špocžatkom ša dolhi rjad šlėdowazųch, kotrež bėchu se šwojimi šhochorkami hižo š tutym přenim wobjate, a kotrež mějachu je ša podložł.

Ša dwójzy šydom Šakubowųch škuzobnyųch lėt w Aramejškej je šo Šrael po cžele narodžil, w tamnej nozy, hdžež je šo Šakub ša Šakobom š Šehovu bėdžil, je šo Šrael duchownje narodžil. Šłod š tuteho bėdženja njebėšche niz jenož mjeno ša štarošakónški lud Boži, ale š dobom š mjenom tež šakozenje wšcheho jeho naj-šnutštownišcheho wšchńja a Bóšškeho šakonia ša jeho štawišny. Šraelowe wšchńje je wušwječene po wšchėdnocžzi, wušwječene š tym, šo Šrael wofřjedž Božeho hnėwa nad hrěchom, š kotrymž je wšchėdnocž womašana, š modlėškej mozu š wěry Božu žohnowazu hnadu kručže šapšchimnje, kotrež šo šajša wšchėdnocž špodoba. A šakon ša Šraelške štawišny je tón, šo pschindže Šehova štajnje a štajnje šašo je šudnikom nad Šraelom, šo drje Šrael wušaty a wuwěty š jeho šudženjom wuńdže, tola štajnje tak, šo je šamopašchocž jeho šjedra hnuta. Šrael njedobýwa, jako druge narody; Šrael dobywa hagle pschewinųwšchi plakajzy a prošizy Boha; štajnje je špóšnajomne, šo njeje se šwojej mozu, ale šo je jenicžzy psches Božu hnadu š dobywarjom było.

Šak dospolnje hinajšche je bėdženje, kotrež w nowym šakonju bėdženju Šakubowemu pschi Šakobu porunjo šteji: bėdženje Geth-jemanejške! Tam bėdži šo tón, kotryž je Abrahamowe šymjo na wječchu dospolnošcže, š wulškim wołanjom a se šylšami (Šebr. 5, 7) š Bohom; jemu pał šo niz jenož šame šjedro wuwinjje, ně, wón ma šo šložowacž a je šwólniwy, šo by šmjertny napoj wupil, a šo by mrežazy nad Božim hnėwom dobywał a šo by š morwųch wušchol ša přeného narodžehého. Tu njeměješche šo jenož šame wšchėdne wušwječicž, ale tu měješche šo wšchėdne š nowa narodžicž psches šmjerečž. Tu njeměješche šo jenož žohnowanje přeného naroda dozpjecž, nad kotrymž mėl šo wušwječeny narod šakozicž, ale tu měješche šo přenjoťne žohnowanje něhdy š hrěchom šhubjene š nowa dobyčž ša špocžakł ša cžlowjestwo š uowa narodžene, a Boža prawdošcž njeměješche šo přjedy pušcžicž, doniž njebychu rańšche šera š hnadu šwitak a šłoncžko lubošcže šesthadžako. Dofonjane je! Ššłonzko, Šakubej ša Šnielom šesthadžaze, ma š napšhecžza šhadžaze šłonzko njedželškeho ranja, jako šbóžnik š morwųch štamj!

Šlaw 33.

Šakubowe wujednanje š Šlawom.

I. 1—16. Bóh je š Šakubom wujednanj; Šakub ma nowe mjeno. Bóh šwjedže, šo Šlawowa dobročžiwocž wotzucži, a šo wón tak Šakubej wodawa, a šo ponižnje jemu poščicžene dary pschijimuje. Šakub pał nješwoli, a to š mudročžu a šwjatej wobhladniwošcžu do teho, šo by bliško pschi šwojim džiwim bratru bydlil, kotryž njeměješche š nim w Šananejškim kraju bydliečž, a kotryž njebė šajši, šo mohł žohnowanje w jeho narodže šakhowacž.

1. Šakub pschischedšchi š šwojim šadłam, šo by š nimi dale pucžowal, pošbėhny šwojej wocži, a widžišche, a hlej, jeho bratr Šlaw pschicžahny a šchtyri šta mužow š nim, wo kotrychž bėchu jemu jeho pošli pomjedžili. A wón rošdželi, njeboješche-li šo tež wjazų se štyštnej bojocžu jako wčžera, dha tola hišcže hórke šetkanje pschezo hišcže wocžakowajzy, šwoje džecži š Šeji (Šubena, Šimevna, Šewija, Šudu, Šašchana, Šebulona a Dinu) a š Raheli (Šofesa) a š wobėmaj džowłomaj (š Šilšy: Dana a Šaphtalija, a š Šilpje: Gada a Šššera);

2. A postaji, rjad, kotryž mějachu w jeho wutrobje, ša-wróčžiwšchi džowzy a jeju džecži dopřėdka, a potom Šeju š jeje džecžimi, a Raheli š Šofesom do pošledka, šo by jeho najdrožšchi pošlad Šlawowų hnėw hagle napošledk špóžeral abo šo jeho trasch žyle šminył, hdyž je mješ tym trochu šo šmėrowal.

3. A wón, šo by jako šwójšna hlowa šwojich se šwojim žiwjenjom šakital, džėšche šam psched nimi, a hdyž bėšche šo nje-pschecželški cžah došcž pschiblizil, pošhilešche šo šydom kručž š semi, doniž š šwojemn bratrej nješchindže.

(Šotracžowanje.)

W o m ł o d ž a z a š t u d ž e ň.

Šsonjena bajka.

Bėšchtaj něhdy štaraj mandželštaj, Šurij a Šana. Šchtyrzcži lėt bėšchtaj žiwaj bylaj w mandželštweje po wšchej lubošcži a po wšchej šwěrje; a je-li tež wšcho šemške njedospolne, dha měješchtaj tola wšchu pschicžimu, šwój wofřud šhwalicž.

S wysokej starobu pschindzechu pak tež bědy a tynchwojeze k nimaj, wošebje k muzej, na wopyt, a tehdy běšche jeju wješkole wobliczo husto dosć tež powhmurjene, a k wšchemu temu saczmišchtej so Surjowej woczi džen a bóle. Teho dla njemőzesche tež wjazy swoju službu saitaracž. Sa hajnika běšche služil swoje žiwe dny na wulkim Mužakowskim kuble. Tola šhto chzesch febi i hajnikom, kotryž czi na što krocžel njemőze rosdželicž, šhto je hornik a šhto hurna? Eso wě, Mužakowske knježstwo běšche so postaralo, so hajnik duzy na wumjenč plěbornu medalju dosta. Sa wumjenč pak běšche jemu khezku pschi holi pschipokasalo, dofelž mějesche w hajnikowni nětkole jeho našlednik bydlicž. Tón pak běšche i dobom mandželski hajnikez jenicžseje dżowki. Tak njemőzesche so stary na wumjenč pobłany hajnik na furowy wošud hóršchicž. Wjeczka 60lětny běšche hišcheže žiweho ducha; tak běchu jeho hórko hranili, so mějesche nětkole bjes wole lēnika pasć; swojej dobroczuwej, sežerpliwěj mandželskej wištorži so husto dosć i hórkami blawami. Sežerpliwěj psched wjecžorom na lawzy psched kheznyimi durjemi, wuhlada džiwinu, tak wona i hole na kufu, i mēšacžom pošwēcženu, pschindže. Tehdy njemēnjesche hinaf, so chze tuta smērna swērina, tak blisko pschi nim na pasłwoje khodžaza, jeho sa blašna mēč, dofelž derje swajesche, so je psched jeho kulku wukhowana. Wošebje tehdy, hdyž jelenje sašobjene na so khodža a hdyž w nozy džiwiye po holi ruja, njemőzesche do mlodeho ranja wušnyć. Nikomu so njewušnawšchi, cžeho dla je stajnje huēwmy, šforžesche jenož na swoje drjenje w stawach. Tehdy, hdyž běšche w furowje symnej, wchoroštej nozy na paduchow lafal, kotřiž do knježeho drjewa khodžachu, a pōdla tež na jelenja abo hornu so samerichu, běšche febi sam po drjenje pobyl. Tež na žoldk mějesche husto šforžicž, kotryž by sa mlode lēta mōhl rjez kamusčki pschetka. Nětko pak žoldk wšchēdnje tak škiwlesche, so drje so žadyn wobjed njeby minyl, po kotrymž njeby stary hajnik na swoju Hanu šwaril, so njebe prawje a derje warila a pjelka.

Stara Hana drje by tež mōhla wjele šforžicž, wšchato tež ju běchu lētko potulile. Wona pak mēnjesche tak: dosć je, hdyž w starym mandželstwie jedyn mandželski stajnje šforži a škiwli, šhto by bylo, hdy bychytaj wobaj chžylaj tak cžinicž? Wona wšchaf mějesche tež stajnje dobre a wušprowane žalbicži a wodžicži w domje, i kotrymž febi njeišche a wjetšche bědnosće stajnje šahna, so mōžesche so stajnje wo mandželskeho, wšchēdnje šdychowazeho a škiwlazeho a druhdy tež šelazeho, postaracž.

* * *

Tak šedžešchtaj wobaj staraj cžlowjeltaj něhdy našymu psched wjecžorom psched durjemi; šchla, i kotrejež běšchtaj wjecžerjalaj, stejesche hišcheže psched nimaj na blidže. Hana mějesche nohajzu w rukomaj; wšchato njemőzesche ženje swojemu Surjej dosć šchērofe a dosć cžopke nohajzu sa jeho wot drjenja sacžetlej nošy našchtrykowacž. Šanž by so pschi kchachach na lawku lehnyl, a mějesche nošy do cžopleje konjazeje plachty šawitej. Kurjo pachajche mōdrojte mōčzele do powētra, runjež so to šanje nje-lubjesche. Dofelž běchu jeho bolosče nětko trochu wopušchēžile, dha by drje mōhl so swojeho žiwjenja wješelicž, njeby-li so na to šwucžil a i tym swoju wutrobu štwjerdnyl, so ma na stajnje so sa nješpokojneho mēč.

Tehdy wuhladaschtaj na puczu pschi lēžu jēdnu, šchwiznu žōnštu w bljšchczatym na plēbro wodžecžu, i škōbucžtom i dołhim bēłym pjerom na jašnych, kudžerawych wlošach. Sa njej na mlōtobēłym mulu jēchajche hōłž, drafčeny kaž konjazy pachol. Wjiana žōnška, šastawšchi psched štareho hajnikowym domom a šcōcžiwšchi i konja, pschištupi i pschecželnym woblicžom k starymaj mandželskimaj.

„Dobry wjecžor tež wamaj!“ šarēča. „Šsym bludnicžka šcžejawka; šym pschishčla, so bych pohladala, tak so wamaj plecže. Psched wjele lētami, hdyž běšche so Surij narodžil, štejach pschi jeho kolebzy; jeho luba macž, i kotrejež bēch špschecželena, běšche mje pscheprošyla, so bych kmōtšila jeje jenicžtemu šynkej. Šmōtriny dar šym jemu tehdy šawjalala: papjerku se šapišanjom na šbože. Nětko, hdyž je so tež jemu žiwjenje naškililo, bych pohladala, tak je so jemu moja dobra wola škrucžila.“

Stary swoju cžapku sejmowawšchi njemőzesche stanječ, dofelž jeho i nowa w nošy hrosnje drējesche a šchčipasche. Stara hajnikes macž pak běšche wšcha naštrōžena do šstwy doběžala, so by najšhmamijšchi stol won donješla psched durje. Se šchōrzechom jōn wutrewšchi postaji jōn, so by so wošebny wopyt na njōn pošhdnyl.

„Šleječe, lubšcha kmōtra“, šarēča stary hajnik, „šama wohla-

dacže, tak so mi plecže: šym stary, šym bēdny, njemōžu ani šam febi pomhacž, wot hlowny hacž k nohomaj cžwiluja mje khorošče a bēdnosče, šym kaž džēczatko w kolebzy: šchlicžka mlōka je sa mje jenicžzy šhmana jēdž. Žiwjenje, kotrež chžyščeje mi wobšbo-žicž, šastawam wšchēdnje što kōcž; šrudnych lēt, kotrež mi pschichod trach hišcheže lubi, bych so lubjerad šminyl, bych-li je mōhl šamēnicž na jenicžle lētko swojeje mlōdneje mlōdosče.“

„Šj, Surjo“, šarjekny bludnicžka šcžejawka, a se šžizu do šchklē hrabajzy a drjebješki šhlēba i tucžneho mlōka cžahajzy powjedasche dale: „Šajtele mlōko njeje czi ničžo hlupeho; tak mōhl drje je šazpjecž, hdyž mōžesč je i mērom a i špokojom psched cžichim wjecžorom se swojej mandželskej febi šekłodžicž dacž. Wšcho šhmane na šemi so něhdy minje, a tōn ma pschicžinu, swoje šbože škwalicž a na nje so hordžicž, kotryž mōže wobrocžizy so pohladacž na dołhe žiwjenje, pschenc se šprawnym džēlom a wješelom bjes wšcheho poroka. Wli so šda, tebe nješju podeschle ani hōrke wošudy, ani hrēšne šabludjenja, šy li tež šhonicž a woptacž mēl, kaž kōždy šmjertny cžłowjek, so so štajnje wotmē-njuja lubošne dny se šrudnyimi. Wjedyrbjalo tebi wješela šabawa byč, nětko, hdyž tebe bēdnosče, se starobu šwježdene, na stol pschikowaju, hdyž pomjatk wobnowja prjedawšche, nětko sa tebe minjene dny, hdyž šy knježil jako kral nad lēžnej šwērinje, šy-li tež nětko mēl so swojeho trana wšdacž.“

„Wjane mi knježstwo, hdyž knježič nad škludnej šwērinje! šamorkota stary. „Šswoju kōžu mōhl febi šdrecž i huēwom, poškwilowšchi febi, tak wšchēdnje je so mi žiwjenje minyl, tak šym swoje mlōde mozy w tutej šamotnosčej pscheparal se wšchēdnym džēlom, mjes tym so drusy pschethodža šwēt, so bēdža se štrachotami a wuudu se šlawnyim dohycžom. Czi drje, šu-li so šestarili a šechēdžiwili, radži špominaja na swoje škutki, na žufe kraje, kotrež šu pschethodžili, na morjo, po kotrymž šu pošēdžili, na lubych pschecželow, kotrychž šu hōžekuliz nadeschli. Ša pak — nō haj wšchaf, moja mandželska je so šwērinje se mui mēla, a prawda je, i lubošču šym febi ju wšaf. Ale to wšchaf tež njebe ničžo wurjadneho, wšchato šmōj so lēdma šesnašoj i mlōdym pacholom a i lubošnej hōlčžu, a tak drje so se šemje minjemoj, nješpōšnawšchi, tak ma so se šemškim žiwjenjom, a šmjereč budže nam witany towaršch, wušwobodžazy naju wot drjenja w stawach a wšcheje šlabosče w starym žoldku.“

Lubošnje so pošmēwotajso běšche bludnicžka šcžejawka pošlu-čala, šhto stary jej powjeda; ššōncžnje šarēča wona takle: „Šak dha ty mēnišch, so nješju swoje wērne šbože nadeschol? Šo by febi i molom mudrišcho šaradžil, mōhl-li hišcheže ras womlōdžicž, a njetrebal-li džen wote dnja pošluchacž, tak lēž ščumi? Wō, k temu wšchaf mōžu czi dopomhacž. Chžyla pak jenicžzy šnacž, hacž febi twoja Hana runje tak myšli, kaž ty, a hacž by so sa-wješelila, mōhla wošpjet byč stara šydomnacze lēt, a šašo tak nēžna a lubošna, jako bē tehdy, hdyž šy so i njej šesnal?“

„Š hnadua mi bludnicžka šcžejawka“, šdychny stara, „to šhrōble mi njenacžin tola! Ššym wšcha špokojena i tutym jenym žiwjenjom, kotrež šu, kaž šy prajila, pschewodžale prózy a bēdnosče a roboty a wšchēdne a wšchelakore bolosče a mnohe wješela we wutrobje. Šsi džēczatka je Wōh mi wobradžil; prēnje njebe wšchaf žiwe, kaž Wōh jemu šastasche, je wušchle do šwēta, je tam wu-mrijele se štaženej duschu, njewēm ani, hčže šu je pošhowali. Tola Wōh budž jemu hnadny něhdy na šudny džen! Ššylšy, kotrež šym jeho dla wuronila, nē, wošpjet je nječala plafacž. Š jeho bratra, tak krašny běšche wōn tola mi pachol, a tak jeho dyrbjach-moj šaše pošhowacž do šyweje šemje, jeho, naju wješele a radošč; nēžna běšche wōn tehdy mi rostlina; šurowe šymšte wētry, po holi wujaze, njebēchu sa njeho, Šomyslach febi, so hōrku šrudobu wo njeho nješchwēwinu, tola pošdže je mi Wōh hišcheže hōlčžu a i njej telko radoščow a wješela wobradžil. Šak je so mi po jeho woli dosć lubeho a dosć šrudoby dostalo; pscheyu febi jenicžzy hišcheže telko mozow wot Boha, so mōhla něhdy swojemu Surjej wocži šašdželicž. By-li mje Wōh do njeho se šemje wotwolal, bylo to pschēšurowa hōrkosč sa njeho, šam wšchaf njewē, tak by febi pomhal. Šo bych hišcheže ras womlōdžila, to wšchaf so mi nješechze. Hišcheže ras šajše hōdžiny, wutrobu mi pinaze, kaž tehdy pschi šmjertnym kōžu swojeho šynta, nē, te nječala šašo pschecžepicž, a wšchē wješela a radošče druhého žiwjenja njemohle mi tule hōrkosč špokojicž.“

„Wlēj dha so rjenje“, džesche bludnicžka šcžejawka poštanjšchi. „Škōždemu njech so doštanje po šwojich pschecžach. Šu, w tutym hōlčžu“ — to prajiwšchi, wucžeže plēborny hōlčž, —

„je kufaršta brčzka; i njeho wupij, doniž so na nózny mēr po-
dajch, tsi krjepki i wódneje schleizy. Wo brjedz nozy shonisch
dalšche a pschihadžejch potom k womłodžazej studni; i nej bu-
džejch so wunbricz nowy mladny człowjek, jeniczy wobjimany wot
wopomnjeczow prěnišcheho žiwjenja. Wo staru towaršcku hwo-
jeho prěnišcheho žiwjenja njeczín wšchaf hebi žanych starošczow;
wo nju so ja či postaram. A nětko dha měj so rjenje a sbože
budž tebi mily towaršch na dalšchim puczú!“

To prajiwšchi a so pscheczelniwje pozmějawschi strowjesche
wobaj staraj człowjekaj a skoczí na konja. Sa wokomil bēšche so
se hwojim małym pschewodnikom minpla, pschewodžana wot czrjódny
pišanych lěšnyh holbjow, kotrež bēchu so psches jeje plēborny
hlōb wabicž dale, hdyž bēšche se starymaj człowjekomaj rēczala.

* * *

Wobrjedz nozy wotzuczi Surij i njemērneho spanja, do fo-
trehož bēchu jeho tsi krjepki i bludnicžynneho bólczka ponurike.
Wón wuplyšcha i daloka synk swónczkw a konjazy tupot; bližesche
so a jasta psched domom. Snydom dopomni pať so, so bēšche
jemu kmótra hlibila, so chze po njeho pschijecž a so chze jeho
k womłodžazej studni dacž dowjesč. Nadšcho by drje wón nětkole
w czoplym ložu ležo wořtal, hacž so dyrbjesche nětko i nohomaj
poľneju bolosczow so won podacz do hymneje našymškeje nozy,
njepschewodžany wot hwojeje hwērnej wothladowarški. Wón wu-
hlada mile stare mjeswočzo pódla hebe; i czichim pokojom tu
wotpoczowasche; wón hebi pschemyšli, hacž njeby ju trasch tola
wubudžil, a hacž njeby hnadž tola hiščeze spytal, ju na wješeke
pucze narēczecž. Czichu klapasche so wo durje; i prózu a stona-
njom i borla postanyšchi a so swoblekawschi schynkajšche won
i durjemi. Wonka stejesche bludnicžynny mały pohonež pódla lōh-
teho wosyčzka, do kotrehož bēšche bēly mul šapschēnjeny. Nje-
scžerpliwje kopasche mul semju i nohami a swonjesche se swóncz-
kami. Ani hłowczka njeprajiwšchi pomhasche jemu pohonež na
wošyčž a hdyňiwšchi so k njemu na wós, jēdžeschtaj dale do
czēmnej nozy nimo džiwinny, na pastwje khodžazej. Se spodži-
wanjom hłowu posbēhnyšchi, hladachu swērjata sa wosyčzkom.

Stary Surij mēl so sa wšchelakim wopraschecž, hacž je
hiščeze daloko, hacž budže woda k wufupanju jara hymna, hacž
pschi tym žanych bolosczow njesmēje. Alē i kolebanjom na woju
a i roshladowanjom po zusy ch krajinach, psches kotrež jēdžeschtaj,
bēchu so jemu wšchē myšle šajale. Tak bōrny šašo šdremny a
špizy wužlyšcha štajnje mulowe zunje swónczki a czichy šchum po-
šbēhneného šchuda.

Surij halle wotzuczi, hdyž bē wós šastal; wurhbowa hebi
woczi a roshladowasche so. Rašsche hlonzo wobšiwēlli schēroku,
lubojnu dolinu; delka w dole bēšchtaj wulaj hataj, i kotrejuž so
czērwnjene rašsche hlonzo blyščežesche. Sa hatomaj šahachu nahe
a nahle šakly k njeby, i kerkami, w symje a lēče selenymi, i myr-
tami a oleandrami. Wošdže našymu drje hižo bēšche a tola kēž-
jachu tam hiščeze mjes kerkami najrjenšche rōže we wšchēch bar-
bach. Šsrdžža mjes nimi rošdajesche hoborika kamjēntna lawšta
hłowa hwoju klamu; i njeje žōrlesche so štajnje plēbrojta woda
a wuliwasche so do jenicžkeho rēcznišczca, do hatow. Woda so
žōrlesche se šynkom, jako bychu tam holczki i dala lubojnje špēwale,
a ptaczki hwišdachu a czikotachu w huištych schtomach i wodu na
pschemoh. Psched kōždym hatom bēchu dolhe tšēchi na štolpach
šestajane. Bēšche drje hiščeze rano jara šahe a tola mjeřwjesche
so tu hižo se štarymi mužemi a štarymi žonami, kotřiz so tu wu-
khodžowachu; někotři bēdžachu so dale i křjom w ruzy, abo tež
i křjomaj pod ramjenjomaj, druhich wožachu na štolzach abo tež
na wosyčzkach. To bēšche štonanje wšchudžom a šdychowanje a
šachlowanje, a žalōženje bjes kōnza. Tam šašo heždžachu a
pscherybowachu a pschetokachu hebi hwoje štawy; najpišanišche
drašty bēchu tu widžecž; se wšchēch krajow bēchu štari, najštaršchi
ludžo hem ššēdžowali; cžezju hwojich štarych lēt chzychu tu wotbyčž.

(Potracžowanje.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

10. a 11. februara mējesche so na Budyškim krajnostawškim
seminarje lētusche pschijimanške pruhowanje. Wot 78, kotřiz bēchu
so samolwili, móžesche so 60 do seminaru pschijecž. Čzi, kotřiz
do präparandy, do pschihotowanškeje rjadownje khodžachu, so
wšchitžny pschijewali. To je tež wšchitkim štaršchim radžicž, so hwojich

hynow najprjedy lēto do teje rjadownje dadža, hdyž najlēspsche
pschihotowanje na seminar namafaja, so je dobra nadžija, so potom
pruhowanje wobsteja. Šacžrunjež hacž dotal žaneje pomjesče
njedostachny, hmy tola w dobrej nadžiji, so je mjes tymi wuczom-
zami, kotřiz so do seminaru pschijeli, tež nětko Šserbow, so
by tež sa našche kerbske schule starane bylo. Tak budže nětko na
seminarje w 7 rjadownjach so 201 mladženzow na wučerške
šastojnštwu pschihotowacz.

— Šakški hejm bēšche so pscheczíwo finanžnemu ministrej
wótrje wuprajil, dofelž dyrbjesche sa jenicžku železnizu, sa kotruž
bēšche hižo pjenjesy pschiswolil, hiščeze 3 milliony hriwnow do-
pschiswolicz, kotrež so wot ministerštwu pschi prěnim nacžišku
wudawkow ani woblicžike njebēchu. Duž hebi hejm žadasche, so
dyrbi ministerštwu pschidacz, so je to pscheczíwo štatnym šašadam,
a so so na tajke waschne prawo hejma podrywa. Ministrojo
pať to pschidacz njechachu a dofelž hejm tež na hwojim štejšchczu
štejo wosta, so žyke ministerštwu rošbudži se hlužby štipicz. Dofelž
pať so nješpokojnosč hejma jenož pscheczíwo finanžnemu ministrej
mērjesche, kral do wotšupjenja wšchitlich ministrow šwolil njeje,
ale je jenož do wotšupjenja finanžneho ministra šwolil. Šsejm
ma se hwojim wustupjenjom šakški lud šady hebe. Šschetož to
ležesche kaž czēmna nroczalka na ludže, so so pjenježne naležnosče
našcheho kraja wobhladuwje dočž nješarjaduja, dofelž je pschezo
nowych dawkow trjeba. Wšēčeze wšchaf so tež dołhodny w pošlednich
lētach hubjenšche byle. Nadžijomnje so nowemu finanžnemu
ministrej Rūgerej poradži šašo našche finanzy do lēpschich kolijow
dowjesč.

— 3400 ewangelskich mišionarow a mišionarkow štukuje
w Čhinje a Šapanškej. Š nich pschidže na Čhinu 2629. Wot
pošlednišchich pschislužcha němškemu ewangelskemu mišionštwu 130.

— W Dobroschczach hwojecšesche pōndželu 10. februara knjes
wumjenkar Kunath se hwojej mandželškej šloty kwap w dobrej
štrowosčzi a czikosčzi. W bližichim cžaku budže tež pošta lēt, so
je wjeřny rychtar. Teho runja je wón dołhe lēta hwojej wšy
jako gmejnski, žyřwinski a šchulski pschedšejicžer hlužil.

Sso horjaza lubosč.

Šchudy šchewz w Indiškej hlyšchēsche wo hubjenštwje pohanow
w Indiškej. To jeho hnujesche, wón sa nich prošesche, a czim
wjazy so modlesche, czim bóle to wabjenje cžujesche, šam k nim
hicž. Alē kať dyrbjal wón, šchudy šchewz, to wuwjesč, jako cžisče
njewucženy muž to hiščeze nawuknyčž, šchtož bēšche sa to wšhōte
powołanje niyne! Alē wón so njeda wottrašchicž. Wón na-
wukny wuknyčž, a wukny pschi hwojim šchewzowanju schtrvi rēče,
nahromadži hebi potom nětko pjenjes pola pscheczelow, kotřiz so
jemu hmejachu, a puczowasche potom se žonu a džēcžimi do Indi-
škeje. Wón pschidže do Bengalskeje, nawukny tamnišche rēče,
štukowasche sa mišionštwu w duchu a mozy a bu po nēčžim
profesor Šanskritšich a druhich rēczow na wustawje w Šeram-
porje, džēlasche 41 lēt i wubjernym wušpēchom, a jako wón 72
lēt šary w lēče 1834 wumrje, šawostaji wón 4 hynow, kotřiz
tež jako mišionarwojo wulzy šašlužbnje džēlachu. Tōn něhdyšchi
šchewz je šlawny dr. Šorey, i kotrehož wustawow je 24 biblišchich
pscheložtow w indiškich rēczach wukhadžalo: Wón štukowasche pschi
pscheloženju noweho testamenta we wjazy hacž 40 rēczach, a bēšche
grat Woži pschi plōdženju 25 šchēscžijanskich wošadow i pohanow.
Tajke nětko móža dary ducha džēnša hiščeze štukowacz, hdyž
so wutrobny wot Šešufoweje lubosče šahorjene a wot hwojateje
horliwosče napjelnjene, jemu žiwe byčž, kotruž je sa naš wumrjel.

Něštko k rospominanju.

Wupróšchena?

Na hwojbnny hwojedžen bēšche tež wjeřny šarar pscheproscheny.
„Se pschihotowane?“ so hospodar hwojeje mandželškeje woprascha.
— „Wšchitko je hotowe, ty móžesč knjesa šararja šawolacz“, špřoz-
niwa Martha wotmolwi. — „Knjes šarar so pschezo sa bibliju
prascha; je tež našcha hwojbnna biblija wupróšchena?“ — „Ša-
wšēčeze, to bych pschi šanym šabyła, to by mi mjeršaza wēž była,
hdy by knjes šarar našchu bibliju tať šapřošchenu do rukow do-
štal“, šaštrōžena macž rjēny.

Kak šteji i twojej bibliju, luby cžitarjo?